ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **S. N.,** zastoupená Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,** se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2017, č. j. MSK 115998/2016, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 8. 2018, č. j. 22 A 100/2017 – 28,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 8. 2018, č. j. 22 A 100/2017 – 28, **se zrušuje** a věc **se** tomuto soudu **vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 3. 2017, č. j. MSK 115998/2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 16. 8. 2016, č. j. SMO/305275/16/DSČ/Kov, (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto, že se žalobkyně dopustila správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to v souvislosti s porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, když jako provozovatelka vozidla tov. zn. Audi, X nezajistila, aby při užití daného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť dne

4. 11. 2015 v době nejméně od 10:10 do 10:20 hodin v Ostravě - Přívoze, na ulici Nádražní (parkoviště u hl. nádraží ČD) stálo uvedené vozidlo v působnosti dopravního značení „*IP 25a*“ - zóna s dopravním omezením a „*IP 13c*“ – parkoviště s parkovacím automatem s dodatkem „*Po-Pá 8.00-19.00*“, a to v rozporu s údaji na parkovacím automatu bez viditelně umístěného platného parkovacího lístku.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) žalobou, jíž se domáhala zrušení napadeného i prvostupňového správního rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Uvedla, že výrok prvostupňového správního rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, zejména chybí norma, která měla být jednáním řidiče vozidla porušena; namítala taktéž absenci zákonného ustanovení, podle kterého byla ukládána pokuta. Ve vztahu k formulaci výroku brojila proti specifikaci místa skutku, neboť to bylo popsáno velmi obecně, a tudíž neurčitě; dále doplnila, že na předmětném parkovišti se nachází několik desítek parkovacích míst, přičemž nikoliv každé z nich podléhá režimu dopravní značky „IP 13c“. Správním orgánům taktéž vytýkala, že se nezabývaly tím, zda dopravní značka „IP 13c“ byla umístěna v souladu s § 23 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu. Poukázala taktéž, že výrokem prvostupňového správního rozhodnutí je jí kladeno za vinu, že řidič jejího vozidla se neřídil údaji uvedenými na parkovacím automatu; v přestupkovém řízení však nebylo nijak prokazováno, jaké údaje byly na parkovacích automatech umístěných na parkovišti uvedeny, pročež se jedná o nepodložený závěr. Správní orgány se pak ani nezabývaly otázkou, zda nová právní úprava není pro žalobkyni příznivější.

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 21. 8. 2018, č. j. 22 A 100/2017 – 28 (dále též „napadený rozsudek“), zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Shledal důvodnou námitku týkající se nedostatečných skutkových zjištění o údajích uvedených na parkovacím automatu; jestliže totiž součástí vymezení skutku učinil prvostupňový správní orgán to, že řidič vozidla nerespektoval údaje na parkovacím automatu, bylo zcela nezbytné, aby také tyto údaje ve výroku rozhodnutí jednoznačně specifikoval, čemuž by však muselo předcházet jejich řádné zjištění, což ovšem správní orgán neučinil. Dále konstatoval, že výrok prvostupňového správního rozhodnutí neobsahuje všechna ustanovení, která v souhrnu tvoří právní normu odpovídající skutkové podstatě příslušného správního deliktu; odkázal přitom na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, dle nějž správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna rozhodná ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech. Krajský soud konstatoval, že z výroku prvostupňového správního rozhodnutí je sice zřejmé stání v působnosti dopravního značení „*Parkoviště s parkovacím automatem*“, nelze však již dovodit, jaká norma měla být porušena nerespektováním nespecifikovaných údajů umístěných na parkovacím automatu. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pak absentuje též závěr, že prokázaným jednáním naplnil nezjištěný řidič znaky skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) porušením povinnosti podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, pročež není možné ani samotnou interpretací tohoto rozhodnutí dovodit, jaká konkrétní ustanovení právních norem tvoří v souhrnu právní

normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu, a to právě za situace, kdy součástí vytýkaného jednání je nerespektování nespecifikovaných údajů na parkovacím automatu. Zbylé žalobní námitky shledal krajský soud nedůvodné.

II. Kasační stížnost žalovaného a vyjádření žalobce

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Formulaci skutku ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí považuje za zcela jednoznačnou, přičemž je zřejmé, jakého jednání se žalobkyně dopustila; právní kvalifikace jednání uvedená ve výroku ve spojení s další právní kvalifikací uvedenou v odůvodnění rozhodnutí plně odpovídá požadavkům stanoveným v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46. Stěžovatel připustil, že § 125f odst. 1 i § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu jsou normy blanketní, nicméně v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí je rozvedeno, že jednání nezjištěného řidiče naplňuje znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť ten porušil povinnost stanovenou v § 4 písm. c) téhož zákona. Skutková zjištění má pak stěžovatel v dané věci za dostačující; svědeckou výpovědí strážníka městské policie bylo prokázáno, jaká povinnost řidiče plynula z údajů na parkovacím automatu, tj. povinnost viditelně umístit ve vozidle parkovací lístek. Dále odkázal na obdobný případ řešený rozsudkem ze dne 26. 7. 2018, č. j. 8 As 24/2018 – 56, v němž Nejvyšší správní soud aproboval názor krajského soudu, že povinnost mít umístěný parkovací lístek na viditelném místě ve vozidle je zcela běžně zavedený a praktikovaný postup, přičemž pokud řidič neprokázal úhradu parkování jinak, nemůže být jeho námitka neexistence takové povinnosti úspěšná. Poukázal taktéž na další srovnatelnou věc řešenou v rozsudku ze dne 16. 8. 2018, č. j. 9 As 352/2017 - 42, kde se Nejvyšší správní soud vyjádřil k povinnosti řidiče prokázat uhrazení parkovného pro případ kontroly ze strany příslušného orgánu, stejně jako k požadavku uvést ve výroku správního rozhodnutí všechna ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Závěrem uvedl, že správní orgány v projednávané věci dostatečně prokázaly (fotodokumentací z místa, úředním záznamem strážníka městské policie a jeho výslechem) skutkový stav věci; žalobní námitky přitom byly natolik spekulativní a nekonkrétní, že nemohly zpochybnit zjištěný stav, navíc byly prvně uplatněny až v řízení před krajským soudem, což ještě snižuje jejich relevanci.

[6] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí,

vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, za stěžovatele v řízení jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti kasační stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů; neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatel uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud předně připomíná, že *„výrok rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným z přestupku a potažmo tedy i ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, který ze spáchaného přestupku vychází, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. V zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku popsán dostatečně určitě, aby byl nezaměnitelný s jiným skutkem (srov. ve vztahu k jiným správním deliktům usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb., obdobně ve vztahu k trestným činům § 120 odst. 3 trestního řádu). V tomto smyslu slouží výrok rozhodnutí ústavní hodnotě právní jistoty. Je tak klíčovou normativní částí rozhodnutí, na kterou musí být kladeny vysoké formální požadavky, jak to ostatně konstatoval také krajský soud (srov. také obecně k významu výrokové části rozhodnutí např. rozsudek ze dne 9. 12. 2009, č. j. 1 As 67/2009 - 64, bod 26)“* [rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016 - 39]. V usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dovodil, že *„vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí vždy spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě. Ze všech těchto důvodů odmítl rozšířený senát úvahu, že postačí, jsou-li tyto náležitosti uvedeny v odůvodnění rozhodnutí. Identifikace skutku neslouží jen k vědomosti pachatele o tom, čeho se měl dopustit a za jaké jednání je sankcionován“*. Dle závěrů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, pak *„správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takovéhoto pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné*

vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí."

[11] V obecné rovině tedy Nejvyšší správní soud zcela souhlasí se soudem krajským, že výrok je stěžejní částí rozhodnutí, a je proto třeba na jeho formulaci a obsah klást vysoké požadavky, aby byl jasný, přesný a srozumitelný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004 - 55). Konkrétně v nyní projednávaném případě se však jeví nároky krajského soudu příliš formalistické, neboť i přes dílčí nedostatky předmětný výrok prvostupňového správního rozhodnutí splňuje požadavky usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73; obsahuje totiž nezaměnitelné vymezení místa (Ostrava - Přívoz, ul. Nádražní, parkoviště u hl. nádraží ČD), vymezení času (dne 4. 11. 2015, nejméně od 10:10 do 10:20 hodin) a skutek (nezajištění dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích stanovených zákonem dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu), přitom je v jeho popisu jasně uvedeno, jakým protiprávním jednáním řidiče vozidla byla tato skutková podstata naplněna (nerespektování dopravního značení „IP 25a"- zóna s dopravním omezením a „IP 13c" - parkoviště s parkovacím automatem s dodatkem „Po-Pá 8:00-19:00", a to v rozporu s údaji na parkovacím automatu bez viditelně umístěného platného parkovacího lístku). Právě s ohledem na část výroku *„v rozporu s údaji na parkovacím automatu"* shledal krajský soud vadu přestupkového řízení, neboť správními orgány ohledně parkovacího automatu nebylo provedeno žádné dokazování, a správní spis tak nedokládá, jaké údaje na něm byly v daném okamžiku skutečně uvedeny, pročež byl dle něj nedostatečně zjištěn skutkový stav věci. S tímto posouzením se však Nejvyšší správní soud neztotožňuje, neboť neinterpretuje spornou část ve výroku vymezeného skutku *„v rozporu s údaji na parkovacím automatu"* tak, že by protiprávní jednání řidiče snad mělo spočívat taktéž v samotném nerespektování pokynů (údajů) uvedených na parkovacím automatu, pročež by tyto údaje bylo opravdu nezbytné řádně dokazovat. Nejvyšší správní soud má však za to, že z formulace prvostupňového správního rozhodnutí je zřejmé, že předmětný skutek spočíval jen a pouze v nezaplacení za parkování na zpoplatněném místě, neboť ve vozidle nebyl viditelně umístěn doklad o zaplacení (prokázáno správním orgánem fotografiemi založenými ve spise a svědeckou výpovědí strážníka městské policie); spornou částí výroku chtěl prvostupňový správní orgán pouze doplnit, že právě na tuto všeobecně známou povinnost byl řidič vozidla upozorněn informacemi uvedenými na parkovacím automatu. Řešená část výroku tedy nepopisuje jednání, které by samo o sobě naplňovalo skutkovou podstatu žalobkyni vytýkaného správního deliktu, nýbrž pouze (pravda, poněkud nadbytečně) upřesňuje, odkud měl být nezjištěný řidič seznámen se svou povinností parkovat pouze s viditelně umístěným platným parkovacím lístkem. Pokud jde o existenci výše uvedené povinnosti, Nejvyšší správní soud dále poukazuje, že tato není založena případnými (výhradně informačními) údaji uvedenými na parkovacích automatech, ale plyne krom příslušné normativní úpravy stanovující platební povinnost za parkování na rozhodném místě též ze samotné logiky placeného parkování a lze na ni usuzovat na základě prosté lidské zkušenosti. Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 20. 12. 2017, č. j. 52 A 25/2017 - 37, v němž ten uvedl, že

„*umístění parkovacího lístku za čelním sklem je zcela běžným zavedeným a praktikovaným postupem. Pokud žalobce neprokázal úhradu jinak, nemůže být tato námitka* (zaplacení parkovného) *úspěšná*“; tento závěr pak sám aproboval v rozsudku ze dne 26. 7. 2018, č. j. 8 As 24/2018 - 52, když naznal, že „*stěžovatelova námitka ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu není důvodná. Z fotografií založených ve správním spise je zřetelné, že parkovací lístek za čelním sklem není*“. V rozsudku ze dne 16. 8. 2018, č. j. 9 As 352/2017 – 42, pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*co se týče tvrzení o absenci povinnosti prokázat koupi parkovacího lístku [sub (C)], žalovaný správně upozorňuje na nařízení rady. (...) Podle čl. 79 odst. 3 Ústavy České republiky orgány územní samosprávy mohou na základě a v mezích zákona vydávat právní předpisy, jsou-li k tomu zmocněny. Zmocnění k vydání nařízení rady plyne ze zákonných ustanovení, na něž toto nařízení odkazuje ve svém úvodu, zejména z § 23 odst. 1 písm. a) a c) zákona o pozemních komunikacích. Z výše citovaného ustanovení nařízení rady je zřejmé, že řidiče vozidla tížila povinnost umístit parkovací lístek za přední sklo vozidla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016 - 39); pokud tak neučinil, jde to na jeho vrub (resp. na vrub provozovatele vozidla). Bylo povinností řidiče respektovat dopravní značení, uhradit stanovené parkovné a doklad o jeho úhradě – tedy parkovací lístek – umístit na viditelné místo ve vozidle. I bez znalosti výše uvedeného nařízení rady je logické, že řidič vozidla musí dát pro případ kontroly ze strany příslušného orgánu určitým způsobem najevo, že parkovné uhradil. Pokud neumístí parkovací lístek na viditelné místo, byť by se tak stalo pouze nedopatřením (opomenutím), musí nést následky s tím spojené.*“ Nejvyšší správní soud proto shrnuje, že i v případě neexistence pokynu výslovně upozorňujícího na povinnost umístit zakoupený parkovací lístek na viditelné místo ve vozidle si této povinnosti musí být řidič vozidla vědom, neboť se jedná o logický a zcela běžně zavedený postup, který je všeobecně známý; pakliže za této situace správní orgány neprovedly dokazování ohledně údajů zobrazených na příslušném parkovacím automatu, nedopustily se tím nedostatečného zjištění skutkového stavu. Parkovací automaty totiž zobrazují informace, jež jsou pouze informativního charakteru (údaje o aktuálním čase, provozní době parkoviště či alternativních způsobech platby), samy však řidiči nestanoví žádnou novou povinnost v rámci působnosti dopravního značení „IP 13c“. Sporná část výroku prvostupňového správního rozhodnutí je tedy redundantní, neboť stačilo uvést, že řidič na předmětném místě parkoval bez viditelně umístěného parkovacího lístku v rozporu s dopravní značkou „IP 13c“; tato nesplněná nadbytečnost však nemůže být důvodem nezákonnosti předmětného rozhodnutí. Kasační námitka je proto důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se dále neztotožňuje se závěrem krajského soudu, že není možné ani samotnou interpretací prvostupňového správního rozhodnutí dovodit, jaká konkrétní ustanovení tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu, a to právě za situace, kdy součástí vytýkaného jednání je nerespektování nespecifikovaných údajů na parkovacím automatu. Nejvyšší správní soud však již výše dospěl k závěru, že jednání v „*rozporu s údaji na parkovacím automatu*“ není podstatou protiprávního jednání, jež má naplňovat příslušnou skutkovou podstatu, nýbrž pouhým nadbytečným popisem pochybení řidiče spočívajícího v neumístění parkovacího lístku. Jestliže tedy krajský soud připustil, že „*z uvedeného výroku sice primárně lze dovodit stání v působnosti dopravního značení Parkoviště s parkovacím automatem*“, pak výhrada brojící proti tomu, že „*nelze již však dovodit, jaká norma měla být porušena nerespektováním nespecifikovaných údajů umístěných na parkovacím automatu*“ není relevantní, neboť

předmětný výrok nezjištěnému řidiči zjevně vytýká pouze jednání naplňující skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit porušením § 4 písm. c) téhož zákona. Nadto Nejvyšší správní soud dodává, že jakkoli prvostupňový správní orgán ve výroku svého rozhodnutí výslovně uvedl odkaz pouze na § 125f odst. 1 a § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, lze z popisu skutkového děje obsaženého ve výroku zcela jasně a nezaměnitelně dovodit, za jaké protiprávní jednání nezjištěného řidiče (nerespektování dopravního značení „IP 13c“) nese žalobkyně jakožto provozovatel vozidla objektivní odpovědnost. Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 26. 7. 2018, č. j. 8 As 24/2018 - 52, v němž ke skutkově obdobné situaci konstatoval, že *„stěžovatel nezajistil, aby nebyly porušovány právní předpisy, konkrétně dopravní značka IP 13c. Ta má dle přílohy č. 5 vyhlášky ministerstva dopravy č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, název „parkoviště s parkovacím automatem“ a „označuje placené parkoviště. Řidič se musí řídit údaji na značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu (hodinách).“ Není tedy pravda, že „nenormuje nic“. Sama o sobě již stanovuje povinnost zaplatit parkovné dle podmínek uvedených na značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu. Dodatková tabulka v dané věci stanoví zákaz parkování bez platné parkovací karty nebo parkovacího poplatku ve všední dny od 6 do 22 hodin a v sobotu od 7 do 12 hodin. Vozidlo stěžovatele stálo na placeném parkovišti v úterý v 14:23 bez platné parkovací karty či lístku a stěžovatel ani opak netvrdí. Z uvedeného je zřejmé, jaká konkrétní povinnost byla porušena.“* Též v rozsudku ze dne 16. 8. 2018, č. j. 9 As 352/2017 – 42, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„celou aplikovanou normu, jíž stěžovatel porušil, tvoří § 10 odst. 3, § 125f odst. 1 až 3 ve spojení s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Správní orgán prvního stupně tedy neuvedl ve svém rozhodnutí přesný odkaz* (...)*; tato dílčí pochybení však nemají vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť porušená právní norma je nepochybně patrná jak z ostatních uvedených ustanovení, tak i ze „skutkové věty“ a identifikace dopravní značky – z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, jakou právní povinnost stěžovatel coby provozovatel vozidla porušil.* (...) *rušit dotčené správní rozhodnutí jen pro neuvedení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí by bylo výrazem nepřijatelného formalismu, jak ostatně ve vztahu ke shodnému ustanovení konstatoval rozšířený senát v bodě 39 citovaného usnesení č. j. 4 As 165/2016 - 46 (k tomu dále srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2018, č. j. 9 As 172/2016 - 46). Správní orgán prvního stupně nadto citoval § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu v odůvodnění svého rozhodnutí.“* V projednávaném případě se sice jedná o absenci jiných ustanovení zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí, avšak výše citované závěry jsou plně aplikovatelné; Nejvyšší správní soud proto ani v nyní řešené věci neshledal, že by výrok rozhodnutí prvostupňového správního orgánu byl nedostatečně konkrétní. Neuvedení některých ustanovení [§ 125c odst. 1 písm. k) a § 4 písm. c) zákona o silničním provozu] ve výrokové části prvostupňového správního rozhodnutí je ve shodě s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, odstranitelné jeho interpretací; skutkový děj je totiž ve výroku nezaměnitelně popsán, nadto jsou absentující ustanovení výslovně zmíněna v jeho odůvodnění (srov. odst. 2 prvostupňového správního rozhodnutí). Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že krajský soud nesprávně posoudil řešenou právní otázku; kasační námitka je důvodná.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[13] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto zrušil napadený rozsudek a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.), v němž bude vázán právním názorem, jenž Nejvyšší správní soud vyslovil v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu